

Üç uzun gün boyunca vahşi ve azgın bir fırtına kıyıyı öldüresiye dövdü. Dalgalar, kadim zamanlardan kalma kayaların altına kendilerini öyle bir öfkeyle fırlatıyordu ki, tahmin ederim, böyle bir şeye daha önce pek az kişi şahit olmuştur. On üç yıllık ömrümün tamamı burada geçmiş olmasına rağmen, benim bile daha önce hiç görmediğim bir şeydi.

Eski Han, yani evimiz, bir uçurumun tepesine kurulmuştu; orada, sular yükseldiğinde kayaya tutunmuş bir denizminaresi gibi hasbelkader yaşayıp gidiyorduk. Evimiz, yüzyıllar boyunca kemirilmekten yamru yumru olmuş bir burnun üzerinde durduğundan, Cornwall'ın kalanına ipince bir patıkayla bağlıydı. Bu patika da aynen, bir elma gibi iki tarafından yenmiş, altı oyulup bir köprü biçimini almıştı; bir ısırıkla daha yok olup gidiverecek, böylece hanımı-zı bir ada, beni ve ailemi de birer adalı yapıverecek gibiydi.

Fırtına öldürücü bir fırtınaydı, gözü dönmüş vahşi bir hayvan gibi bütün Atlantik'i hiçbir uyarı vermeden önüne katıp sürüklemişti. Kıyı boyunca bütün balıkçıları pençesine düşürmüştü; yorgun çehreli dul karılarını iskelelere ve liman ağızlarına dikmişti.

İlk gün, fırtınayı aşmaya çalışan hızlı bir yelkenli sivri kayalara çarpıp parçalanmış, bir mil ya da daha fazla açığa sürüklenmişti. Dalgalar dev gibi olduğundan cankurtaran sandalları erişememiş, suyun yüzeyinde görünen bütün eller birer birer kaybolup gitmişti.

Ertesi gün körfezde bir başka gemi belirdi, eski zamanlardan kalmış gibi duran bu gemi, alçak bulutların ve püs-küren deniz suyunun arasında zar zor görülebiliyordu. Kıyıya toplanmış olan ahali, geminin bir yol bulup rüzgârları alt edebilmesi ve sulara gömülen çift direkli yelkenlinin kaderini paylaşmaması için dua ediyordu. Nitekim, rüzgârın kırıp dağıttığı avluda durup açık denize bakarak ben de aynı yaptım.

Ücra ve tekinsiz bir yerde olmasına rağmen, Eski Han her zaman tutulan, denizcilerin kendilerini evlerinde hissettikleri bir yer olmuştu. Bunun sebebi, başka insanların sıkıntılarını dinlemek, bir insanın şakasına gülmek ya da hancılık mesleğinin ona bahşettiği bilgeliği paylaşmak için her zaman vakti olan babamdı.

Bazıları, bir hanın, bir çocuğun büyümesi için ideal bir yer olmadığını düşünebilir, ama Cathy'yle ben, burayı, İngiltere'deki herhangi bir çocuğun sahip olduğu hiçbir evle değişmezdik.

Hana gelen denizciler bizim ailemiz gibiydi. Aralarında kötü huylu ya da aksi olanlar çıkabiliyordu, doğru; ama Cathy ile ikimiz her zaman bize maceralarını ve yolculuklarını anlatacak birilerini bulabiliyorduk. Annemiz bizi yatağa kışkırtılayana dek orada öylece, büyülenmiş gibi oturuyor; birkaç dakika daha kalabilmek için ona yalvarıp yakarıyorduk.

Hiçbir çocuk bizden daha çok sevilmemiştir, bunun hatırası bugün bile parlak bir gün ışığı gibi öyle yoğun ki, bazen gözümü dikip bakamıyorum. Ama hep böyle gitmedi.

Annemiz, cennete yanında götürdüğü küçük erkek kardeşimizi doğururken öldükten sonra, her zaman babaların en iyisi ve erkeklerin en asili olan babamız, brendi ve porto şarabıyla, aslında elindeki herhangi bir şişeyle kendini tedavi etmeye çalışarak, yavaş yavaş bir umutsuzluk denizinin içine gömüldü.

Artık şakaları kaldıramıyordu, hiçbir acı onunkiyle boy ölçüşemezdi. Diğerlerine armağan ettiği bilgelik harcanıp tükenmiş gibiydi. Asık suratlı ve aksiydi; hem de, çocuklarının hatırına kendini toplaması için onu boş yere yüreklendirmeye çalışan dostlarına karşı bile.

Ama Cathy'yle ben onu teselli edemiyorduk. Çünkü ona kaybettiği aşkı hatırlatıyorduk. Cathy, annemizin minyatürü gibiydi, babam sanki ona bakınca acı çekiyordu. Bizi ne kadar itip reddetse de o bizim babamızdı ve onu yürekten seviyorduk. O benim ideal erkek modelimdi, büyüdüğümde onun gibi olmaktan başka bir şey istemiyordum.

Ama müşterilerimiz bu kadar müsamahakâr değildi. Han gitgide boşalmaya başladı. Bir zamanlar o dik yokuşu tırmanmaktan hiç erinmeyen eski müşteriler ve dostlar artık köyde kalıyor, gelip geçen yolcular da babamın misafirperver olmayan mizacına karşı uyarılıyorlardı.

Babamın akıl sağlığı giderek kötüye gidiyordu. Kontrolsüz öfke fırtınalarına kapılıyordu, Cathy ile ben ortalık sakinleşene kadar gidip odamıza saklanmak zorunda kalıyor, sonra ortaya çıktığımızda, zavallı babamızı hep şöminenin başında sarhoş bir halde hıçkırarak ağlarken buluyorduk. Onu bize bağlayan şey her ne ise, babam gün be gün bizden uzağa sürüklenmeye başlamış gibiydi, bakışları bizi delip geçiyor, bakışlarımızı yakalamaya istek göstermiyor, bizi uzağa uzağa itiyordu, sonsuza kadar kaybolduğu bir sessizliğin içinde ağlıyor ağlıyor, bu yüzden bizi de kaybediyordu.

Fırtına onu iyice kötü etkilemiş gibiydi. Üç gün boyunca şiddetle esen rüzgâr babamın aklını iyice sarsmış, onu köklerinden söküp atmış, parça parça etmişti. Havanın vahşiliğiyle zindelik kazanmış, davranışları daha hararetli ve heyecanlı bir hal almıştı.

Onu yatak odamın penceresinden, annemin sevgiyle bakıp büyüttüğü, ama şimdi devedikenlerinin ve yabancı otların bastığı, şiddetli rüzgârın dümdüz ettiği bahçedeyken izledim. Rüzgârla eğilmiş uzun mavi çiçekleri delice ama sistemli bir şekilde topluyor, kederli bir buket yapıyordu. Bunu yaparken yanaklarından deli gibi yaşlar boşandığını görmek beni dehşete düşürmüştü; yüreğimi acıtmıştı.

Derken, fırtınanın üçüncü gecesi, Cathy'yle ikimiz berbat bir hastalığın pençesine düştük. Hastalık önce Cathy'yi vurdu, ama hemen hemen bir saat sonra beni de pençesine aldı. Korkunç bir hızla geldi; yüzde ve boğazda tuhaf bir hissizlik yaratmış, bunu olabilecek en beter mide bulantısı ve kusma takip etmişti. İkimiz de öleceğimizden emindik, henüz daha küçük birer çocuk olduğumuzdan annemizi çağırılmış, merdivenlerde onun koşarak gelen ayak seslerini duymayı umutla beklemiştik.

Bu krizle babamız duyularına kavuşmuş gibiydi. Değişmiş görünüyordu. Herhangi bir anne babanın yapabileceği gibi bizi sevgiyle teskin etti ve yakında iyileşeceğimizi söyledi: gidip doktor getirecekti, biz evde kalacaktık, dışarı çıkmayacak ya da eve birilerini almayacaktık. Onu daha önce hiç böyle perişan görmemiştim. Üzüntüden deliye dönmüş gibiydi, bu ona karşı içimizi sevgiyle doldurdu.

Biz söz verdik, o da biz daha anlamadan geri döneceğini söyleyerek gitti. Babam, Cathy ile beni kendi yatağına yatırmıştı, orada karanlıkta öylece yatıyorduk. Cathy'nin nefes alışımı duyabiliyordum, aynen benimki gibi çok hızlıydı, solukları ağır ağır yavaşladı ve sakinleşti. Derken uyuyakalmışım.

Ne kadar süre uyduğumu söyleyemem. Rüzgâr evin etrafında kudretli bir ejderha gibi kükreyip duruyordu, sanırım rahat bir uyku değildi, çünkü gemisini yutan kara bir okyanusu yarıp çıkan denizci gibi karanlığın içinde nefes nefese uyandım. Ama Tanrı'ya şükür acılarım son bulmuştu.

“Cathy,” diye fısıldadım. “Uyanık mısın?”

“Evet,” dedi kısa bir aradan sonra. “Ama kendimi tuhaf hissediyorum.”

Ne demek istediğini biliyordum. Hastalığın belirtileri geçmiş gibiydi, ama onun yerini tuhaf bir sersemlik almıştı. Belki de kalkıp babamı aşağıda, şöminenin başında beklememiz gerektiğini söyledim. O da kabul etti.

Giyinip hanın salonuna indik; yakın zamana dek erkek sesleri, bardak şingirtıları, kalaylı kap tıngırtılarıyla dolu olan bu salon şimdi şöminenin titrek ışığında, sandalyelerin tedirgin gölgeleriyle ürpertici ve bomboştu.

Cathy’ye ona kitap okumamı isteyip istemediğini sordum; istediğini söyledi, bunun üzerine, hep yaptığımız gibi ateşin başına yerleştik. Niyetim, babamın yokluğunda ona rahatlamasını sağlayacak, çocukça, eğlenceli bir şeyler okumaktı. Ama daha iyi düşünmem gerekirdi.

Cathy ve ben ürpertici inançlarla ilgili hikâyelerden doymaz bir zevk alırdık, özellikle de fırtınanın vurduğu okyanuslarda kalmış ya da tuhaf ıssız kıyılara düşmüş denizcileri konu alan hikâyelere bayılırdık. Hanın müdavimi olan denizcilerin hikâyelerini dinlemekten gelen bir alışkanlıktı bu; küçük bir çocuk olarak kolayca etkilendiğimiz yıllarda bize azar azar, bir imtiyaz gibi verilen ve annemizin bizi her zamankinden daha erken yatağa yollamasına sebep olan hikâyelerdi bunlar.

Her ne kadar korkunç da olsalar, masal ve ninnilerin başka çocukları rahatlattığı gibi bu hikâyeler de, aşinâlıklarıyla bizi rahatlatırdı. Bu yüzden, o anki üzüntü ve dertlerimizden

uzaklaştırır umuduyla biz de o hikâyelere sarıldık. Onları dinleyerek, handaki o eski mutlu zamanlara gidecektik; ölümün ve elemin hikâyelerle ve başkalarının hayatlarıyla sınırlı olduğu zamanlara.

Evin etrafında rüzgâr o kadar güçlüydü, bacadan öyle kederli feryatlar ve iniltieler geliyordu ki, Cathy beni duya-bilsin diye sesimi hiç yapmadığım kadar yükseltmek zorunda kaldım. Fakat o şikâyetçi değildi, ağzımdan çıkan her sözcüğe kulak kesilmişti, kendinden geçmişçesine dik-kat kesilmiş öylece oturuyordu.

“Gelmiş geçmiş en korkunç katliam sahnesiydi,” diye okudum. *“Elleri kolları bağı denizciler lumbar ağzına doğru sür-rüklendiler. Burada elinde baltayla bir aşçı duruyor, diğer is-yancılar onu geminin diğer tarafına doğru gitmeye zorladık-ça, önüne gelen kurbanlarının kafasını bir bir uçuruyordu...”*

Korkunç bir bora ambar kapısını sarsıyor, bir saat ya da daha uzun süredir kapı düzenli olarak çarpıp duruyordu. Bu yüzden, işitmekte olduğumuz gümbürtünün bu ses ol-madığını, ön kapıyı birinin yumrukladığını anlamamız za-man aldı.

Babamın döndüğünü düşünerek koşup bakmaya gittim. Hanın sokak kapısı, zemini taşla kaplı, küçük ve loş bir ko-ridorun sonundaydı; kapının üzerinde şişe dibi gibi kalın camdan yuvarlak bir pencere vardı. Daha karşıdan, gördü-ğüm siluetin babama ait olmadığını anlamıştım.

“Hey, merhaba!” dedi dışarıdaki adam. “Zavallı bir ge-miciye fırtınada sığınacak yer vermeyecek misiniz?”